

Joost van Bellen

Pandaogen

Karakter Uitgevers B.V.

MANHATTAN

New York kraakte onder de poolwind die langs de gebouwen van Midtown Manhattan sneed. De winterzon reflecteerde hard tegen de blauwe ijslaag op de trottoirs. Het leek alsof de stad in een nieuwe ijstijd was bedolven onder een gletsjer. De winkels waren gesloten, het verkeer lag nagenoeg stil en slechts enkelen waagden zich op straat. Eva Akkerman had zichzelf dik ingepakt, tot elke centimeter van haar lichaam en gezicht bedekt was. Ze leek op een matroesjka met een capuchon over haar hoofd, een sjaal voor haar gezicht en een skibril met een regenboogkleurige coating voor haar ogen.

Ze was ruim op tijd vertrokken vanuit haar hotel, maar kwam alsnog te laat aan bij de backstage van Mercedes-Benz Fashion Week in het Lincoln Center. Met haar lammy handschoen duwde ze tegen de jas van een beveiligingsman die naast de deur stond. Ijskristallen bedekten zijn kleren, muts en oorwarmers alsof hij een sculptuur was met een laagje fijn spinrag erover.

‘Ik moet de show lopen,’ zei ze, haar stem niets meer dan wat gemompel door haar wollen sjaal. Hij knikte en deed zonder naar een ID te vragen de deur voor haar open. Alleen de mode-industrie was nog volop aan het werk vandaag, geen buitenstaander zou zich bij hem melden. Haar agent had het haar nogmaals duidelijk gemaakt toen ze vlak voor ze vertrok twijfelde of de show zou doorgaan.

‘Zelfs als de allerlaatste kakkerlak door een nucleaire aanval ver-

nietigd is, zullen er modeshows zijn. Er is altijd een volgend seizoen, Eva.'

In de kleedkamer stroopte ze met hulp van kleedsters de vele lagen kleren van haar lichaam tot er een jonge vrouw overbleef die nog het meest leek op een Griekse godin zoals die op vazen werden geschilderd. Geen enkel teken van ondervoeding, geen grammetje overtollig vet. Haar benen waren lang als van een giraffenkalf, haar billen rond en zacht als perziken, haar torso slank als een beeld van Giacometti. Haar borsten waren klein, leken nog het meest op de ontlukende boezem van een veertienjarig meisje. Eva Akkerman was zesentwintig en wist dat ze door die kleine borsten nooit een sekssymbool zou worden. Die gedachte beviel haar uitstekend, en ze weigerde dan ook resoluut de adviezen om implantaten te nemen. Boven haar bijna bovennatuurlijke lichaam prijkte op een ranke hals haar hoofd, fragiel maar uitgesproken als de bloem van een jadeorchidee. Haar korte haar met de lange lok was zwart als een maanloze nacht, haar huid ivoorwit met een zweem van groene olijven, haar ogen zo felgroen dat het pijn deed als je er te lang in keek.

Gekleed in een slipje en een dikke badjas werd ze naar een makeuptafel getrokken. Het was alsof er een Formule 1-racewagen een pitstop maakt tijdens een grand prix. Acht man waren in razend tempo bezig haar op tijd af te leveren voor twee keer zesendertig seconden lopen. De kappers deden haar haar, een trok het met een borstel strak naar achter en bewerkte het met een föhn, terwijl een andere gewapend met haarspelden bezig was papiertjes in haar lok te klemmen. Ze voelde het trekken van de borstel tot in haar haarwortels, rook het verschroeien van het haar door de hete lucht, voelde de trillende telefoon in haar schoot.

'Niet flauwvallen, hoor,' zei een van de kappers.

Eva kon niet reageren. Een visagist deed haar lippen, drie verschillende lagen over elkaar: bloedrood, half transparante fuchsia en als laatste een laag lipgloss. Een ander bracht roze accenten boven haar ogen aan, poederde nog eens de glans weg die hij op haar oren ontdekt had, spoot een wolkje glitter op haar wangen. De nagelexpert

lakte haar nagels hardroze waarna hij haar vingertoppen in een bakje met ijswater duwde. Haar telefoon sprong als een blikken opwindkikkertje op haar benen.

‘Kan iemand alsjeblieft mijn telefoon opnemen?’ vroeg Eva paniekerig.

‘Niet praten,’ zei een visagist.

Onder haar was een stylist druk doende haar voeten in de schoenen te gespen. Hij vloekte. Zijn assistent stond naast hem, maakte het leer vochtig en rekte de bandjes zover uit dat het stiksel leek los te breken van de zolen. Een vrouw met een stopwatch om haar nek probeerde het geluid van de haardroger te overstemmen.

‘Je krijgt van mij een seintje als je op moet. Ik stuur jullie om de elf seconden uit. Je kan het zelf meetellen. Als het meisje vóór je weg is, tel je elf keer eenentwintig. Je loopt tot het witte stukje tape. Daar omdraaien. En absoluut niet te ver doorlopen.’

‘Welke pose aan het begin?’

‘Niet praten!’ zei de visagist.

‘Geen pose. Gewoon naturel een halve seconde daar staan, hoofd recht naar voren, je blik in de camera’s.’

‘Hoe wil je dat ik loop? Snel? Benen? Kruislings stappen en hoog ophalen? Of recht door zee?’ vroeg ze onrustig.

De visagist gaf het op, smet het kwastje met de lipgloss op de grond en liep met zijn handen in de lucht van haar weg.

‘Recht door zee natuurlijk, geen dressuurpaardje. En gewone snelheid, maar niet te snel en niet te langzaam. Maar ook niet gewoon als in gewoon. Ik wil je goed zien lopen, je weet hoe het moet. We willen vier meisjes tegelijk op de catwalk. Als je ziet dat het niet klopt, pas je je snelheid aan.’

‘Gezichtsuitdrukking? Vrolijk?’

‘Nee! Niet vrolijk! Down, down, down, en dan op een positieve manier. Geef ze die sterke vamplook. Down, krachtig en sexy.’

‘Einde van de catwalk? Welke pose?’

‘Nee! Niks pose! Lopen, uitdrukkelijk ongeïnteresseerd linksom draaien en weer lopen. Kan ik van je op aan?’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Eva zo zelfverzekerd mogelijk.

‘Laat me niet in de steek. Ik zit op de headset naast de monitor en stuur je uit.’

De choreografe snelde naar een ander model, dat nog later was gearriveerd. Eva’s telefoon raasde in haar schoot. Ze zag vanuit een ooghoek dat het haar agent was.

‘Kan iemand Kik laten weten dat ik er ben? En een dubbele espresso graag, met een rietje!’ riep ze boven het blazen van de haardroger uit.

Voor ze het wist stond er een man met een beker espresso naast haar. Het Formule 1-team deed een aantal passen naar achteren. Blijkbaar kenden ze hem, dacht ze, blijkbaar was hij belangrijk.

‘Prego signorina,’ zei hij met een charmante glimlach. Hij haalde een rietje uit de zak van zijn lichtbruine suède colbert, stak het ene eind in de beker en het andere in haar mond. Hij was slank, ongeveer één meter tachtig lang. Misschien vijfendertig jaar, schatte Eva. Hij droeg een bril met oranje glazen en had een klassiek Italiaans gezicht: grote donkere ogen, lange rechte neus, lippen die in de hoeken iets leken om te krullen. Eva zoog de koffie haar mond in, keek naar haar evenbeeld in de spiegel en speelde de ijskoningin waar ze om bekend wilde staan.

‘Mag ik me voorstellen? Mijn naam is Giuseppe,’ zei hij terwijl hij zijn hand uitstak. Eva liet het rietje uit haar mond glippen.

‘Ik kan geen hand terug geven,’ zei ze en ze knikte in de richting van haar vingertoppen in het bakje ijswater. Giuseppe lachte. Hij knielde en gaf een kus op de bovenkant van haar rechterhand.

‘Goed om je te ontmoeten, signorina Akkerman. Ik ben speciaal naar de show gekomen om je in levenden lijve te zien.’

‘Voor mij? Van wie ben je?’ vroeg ze verbaasd.

‘Ik ben van de allergrootste,’ zei hij. Hij kwam overeind, zette de lege espressobeker op de kaptafel en verdween zo snel als hij was gekomen.

Eva stond in de rij met modellen, klaar om afgevuurd te worden in de richting van de felle lampen aan het einde van de catwalk. Ze hoorde de muziek starten. Eerst de trage klanken van een harmonium als intro, gevolgd door sprankelende koorstemmen die telden.

One, two, three, four.

One, two, three, four, five, six.

One, two, three, four.

One, two, three, four, five, six, seven, eight.

Eva herkende ‘Einstein On The Beach’ van Philip Glass. Het was een van de favoriete muziekstukken van John, haar beste vriend. Eva kreeg er de kriebels van. John zat in de zaal, hij zou ongetwijfeld wel blij zijn.

Ze zag de choreografe het eerste model uitsturen. Het was de Russische Ivanka. Ivanka had net zulke lange benen als Eva, bijna dezelfde kleur haar en ogen, maar haar borsten waren groter, haar voeten kleiner en ze was naar verluidt een stuk gewilliger als ze gevraagd werd voor privéfeestjes in een hotelsuite. Eva kon haar niet uitstaan. Ze klemde haar kaken op elkaar, knarste zo luid met haar kiezen dat het meisje vóór haar zich omdraaide. Ze had melkwit haar en een ovaal gezicht. Haar ogen waren donkerblauw en deden Eva denken aan de onschuldige kijkers van een zeehondenpup.

‘Hoi, ik ben Alaska,’ zei het blonde model. ‘Ik kom uit Oslo. Wie ben jij?’

‘Ik ben bloednerveus,’ zei Eva.

‘Hoi Bloednerveus. Vertel eens, wat had die Italiaan te zeggen? Ik zag je net met hem kletsen. Ga je het straks met hem doen?’

Eva raakte van haar à propos, was bang de focus op haar lopen kwijt te raken.

‘We moeten zo op, zullen we straks verder praten?’ zei ze.

‘Ach welnee, we hebben nog een dikke minuut. Die trut van een Ivanka is net op. Ik ben nummer zes en jij dus nummer zeven. Relax,’ zei Alaska en ze begon een praatje met het meisje voor haar.

Eva probeerde haar aandacht erbij te houden, maar de woorden van de man met de oranje brillenglazen kon ze niet uit haar gedachten verdrijven. Hij was speciaal naar de show gekomen om haar te ontmoeten. Hij was van de allergrootste. Ze tikte Alaska op de schouder.

‘Ken je die Giuseppe?’

‘Ja, en hoe. Ik heb het al met hem gedaan. Het is de persoonlijke assistent van Terrenz Terrenz.’

‘Van Terrenz Terrenz? Je bedoelt van het merk Terrenz Terrenz?’

‘Yep,’ zei Alaska terwijl ze een duw in haar zij kreeg en vervolgens de hoek van het decorschot om vloog.

De choreografe keek Eva streng aan. Ze wist een knop in haar hoofd om te zetten, concentreerde zich en schoot na elf seconden de catwalk op. Ze hoorde de tellende koorstemmen nu veel luider boven ingewikkelde patronen vertolkt door synthesizers, saxofoons en basklarinetten. Ze weefden de hypernerveuze melodielijnen door elkaar, als een versnelde filmopname van een wereldstad bij nacht, waar de koplampen van het verkeer witte en rode lichtstrepen trekken.

Ze zag Alaska, die leek veel verder weg dan ze had gedacht. Eva versnelde haar pas, maar toen ze op een kwart van de catwalk was, brak ineens het bandje van haar linkerschoen. Ze zwikte door haar enkel en leek heel even onderuit te gaan.

‘Woooo!’ klonk het door de zaal.

Eva negeerde de pijn en trapte de schoen voor zich uit. Ze berekende dat ze drie seconden later op het punt zou komen waar de fotografen de beste foto’s maakten, op ongeveer twee derde van het plankier. Daar moest het lijken alsof er niets aan de hand was. Dus schoot ze omlaag, trok het bandje van haar rechterschoen kapot en nam hem in haar hand. Binnen een fractie van een seconde had ze ook de andere schoen te pakken. Vanuit het publiek hoorde ze wat mensen applaudisseren. Hoog balancerend op de bal van haar voeten liep ze in de richting van de fotografen, alsof de schoenen nooit waren verdwenen maar onzichtbaar waren geworden. Ze bungelden als handtasjes aan haar handen. Niets aan haar verraadde de pijn die ze voelde en de razendsnelle calculaties die ze had gemaakt nadat ze bijna gevallen was. Ze was Eva Akkerman, de ijskoningin. Niets zou haar tegenhouden dit jaar keihard door te breken.

Ze draaide zich uitdrukkelijk ongeïnteresseerd linksom en stevende af op de videowand waar haar parcours begonnen was. Haar ogen schoten langs de eerste rij. Daar zaten de beroemdheden, daar

de journalisten met hun iPads, en daar zat John. Hij droeg witte sneeuwlaarzen onder een knaloranje pak, over zijn kale hoofd een gebreide appelgroene muts met een pompon die wiebelde bij elke beweging die hij maakte. Hij leek weer een stuk dikker, zijn colbert stond wijd open, zijn overhemd spande strak rond de knopen. En zijn baard? Die leek veel langer en woester dan de laatste keer dat ze hem gezien had. Hij zwaaide enthousiast naar haar. Niet reageren. Ze voelde de spieren in haar nek en schouders verkrampen. Je kent hem niet. Maar net voordat ze langs hem zou lopen stond hij op en wankelde op haar af. Hij was straallazarus.

‘Eva, poppenkutje, je gaat lekker, hoor,’ zei hij en hij sloeg zijn arm om haar schouders. Ze voelde de reactie van de zaal. Alle ogen waren gericht op de reus die meeliep met het meisje dat bijna gevallen was. Niemand keek meer naar de kleding. Eva versnelde en zakte iets door haar knieën om zo haar schouders onder zijn arm vandaan te krijgen. Een beveiligingsman schoot op hen af. Hij trok John van haar weg, pakte hem bij zijn middel en voerde hem af. Eva onderdrukte de neiging om te gaan rennen en zo snel mogelijk achter de videowand te verdwijnen. Zes seconden later arriveerde ze backstage en werd ze door een ontwerper een hoek in getrokken.

‘Ken je die vent?!’ schreeuwde hij.

‘Ja, sorry, ik ken hem van vroeger. Hij is verschrikkelijk dronken,’ zei ze terwijl er een traan uit haar oog ontsnapte. Ze veegde hem in een reflex weg en trok zo een streep oogschaduw over haar slaap.

‘Jij loopt niet meer. Dit was het enige paar schoenen in jouw maat en je make-up is geruïneerd. We cancelen je tweede opkomst. Je wordt bedankt,’ zei hij woedend en hij rende naar de choreograaf om het nieuws te melden.

Het was daar in de grote tent bij het Lincoln Center dat de dwangmatige teller in haar hoofd zijn grote comeback maakte, bijna zes jaar na de operatie die haar leven had veranderd. Dat het incident groot modenieuws zou worden, met zelfs een foto in *The New York Times*, wist ze toen nog niet. Maar de volgende ochtend feliciteerde haar agent haar enthousiast, en meldde dat de kleine rel positief had uitgekapt. Er was veel meer aandacht voor de show dan men had durven

dromen. Het merk stuurde haar een krokodillenleren tas, een huid-crème op basis van kaviaarextract en een boeket Franse tulpen.

Eva had nauwelijks tijd om van het boeket te genieten. Ze zag de bloemen als ze zich 's ochtends haastte om naar de eerste showlocatie van die dag te rijden, en 's avonds laat als ze weer doodop en met opgezette voeten in haar hotelkamer arriveerde. Ze zag hoe de tulpen in vijf dagen gingen hangen, hoe wat bloembladeren op het bureau terecht waren gekomen. Ze meende tijdens de laatste nacht in New York de geur te ruiken van het water waar ze in stonden, en twijfelde of ze *housekeeping* zou bellen om te vragen of ze de vaas konden weghalen. Ze werd misselijk van het stinkende bloemenwater. Maar liggend in bed en starend naar haar plafond bedacht ze dat ze last had van luxeproblemen.

Hoe anders was het vijf jaar geleden in Amsterdam nadat ze haar allereerste show gelopen had. Ze had de twee dagen daarvoor niet kunnen eten van de zenuwen. Maar ze had indruk gemaakt op de pers en de artistiek directeur van de Nederlandse modeweek. Hij had haar na afloop verteld dat ze adembenemend en beeldschoon was en dat ze het meest waanzinnige model was dat hij in al die jaren in het circus waarover hij de scepter zwaaide had zien lopen.

Hij trakteerde haar die middag tijdens de naborrel in een wit tentencomplex op een fles Moët & Chandon. Eva werd voorgesteld aan tientallen mensen die zich leken te verdringen om met haar kennis te kunnen maken. Ze was overdonderd door de complimenten en alle aandacht, en had met een lege maag haar champagne gedronken alsof het bruiswater was.

Een bekende Nederlander had haar later bij de toiletwagens geprobeerd te versieren en had zijn pinknagel onder haar neus geduwd. Eva was zo dronken dat ze niet in de gaten had dat er wit poeder op zat. Een catwalkfotograaf zag het gebeuren. Hij trok haar nog net op tijd weg en sleepte haar mee naar zijn kantoortje. Zijn medewerkers haalden broodjes kaas, bekertjes sterke koffie en flesjes water voor haar en zorgden dat ze weer bij haar positieven kwam.

‘Hoe heet je?’ had de fotograaf gevraagd.

‘Eva, Eva Akkerman,’ had ze geantwoord.

‘Niks meer aan doen, die naam blijft hangen. Ik heet trouwens Pieter Strikker, leuk om met je kennis te maken.’

Eva was zwaar onder de indruk van Pieter. Hij was groot, charmant en zelfverzekerd, en vertelde dat hij zo’n achthonderd shows per jaar fotografeerde, wereldwijd. Eva mocht de rest van de avond bij hem en zijn team doorbrengen. Ze keek met open mond hoe de crème de la crème van de Nederlandse modescene even zijn gezicht liet zien bij Strikker en zijn team, zag hoe de celebrity’s en beroemde stylisten daar binnen een minuut een cocktail achteroversloegen. Ze hoorde hen grappen maken waar ze weinig van begreep en lachte schaapachtig mee als iemand naar haar keek.

De volgende dag las Eva in een ochtendkrant dat ze *the talk of the town* was en zag ze op de modeblogs talloze foto’s van die halve minuut waarin ze geschitterd had.

Ze was elke dag op haar krakkemikkige fiets naar Amsterdam Fashion Week gesjeesd en had daar rondgehangen bij het team van de fotograaf. Ze haalde eten voor ze en zette koffie, deed enthousiast alles wat men haar opdroeg, vergaapte zich aan de modellen en de bedrijvigheid rond de shows. Eva was betoverd geraakt door het felle licht van de lampen boven de catwalk, voelde dat haar hart sneller was gaan kloppen door de energie die er heerste. Op de laatste avond van de modeweek had Pieter haar apart genomen, ze moesten serieus praten, had hij gezegd.

‘Dus je wilt een internationaal topmodel worden?’ had hij haar gevraagd.

‘Ja, absoluut. Dat is mijn droom,’ had ze geantwoord.

‘Ik zal eerlijk tegen je zijn. Ik zie je kwaliteiten. Je loopt goed, misschien een beetje onzeker en houterig. Je hebt zo te zien de goede lengte, alleen ben je iets te dik. Maar je spat van het scherm af als ik een foto van je bekijk. En je hebt de goeie power, ik zie je liefde voor mode, je kan snoeihard werken en je bent daarnaast een hartstikke leuke chick. Misschien gaat het je lukken. Hoe oud ben je?’

‘Eenentwintig,’ had ze gezegd en ze had haar hart voelen bonzen in haar borstkas.

‘Dat is te oud. En je moet nog veel leren. Heb je een portfolio? Een agent?’

Eva had haar hoofd geschud, voelde op dat moment hoe haar wereld op instorten stond.

‘Kan je tegen kritiek? Iedereen zal een mening over je hebben en die niet onder stoelen of banken steken. Deze wereld is keihard. Daar moet je tegen gewapend zijn.’

Toen Pieter dat zei, leek het alsof de zon doorbrak.

‘Dat ben ik. Ik ben een vechter,’ had Eva gezegd. ‘Ik kan alles en iedereen aan, kom maar op.’ De fotograaf had gegrijnsd en haar op de schouder geklopt.

‘Ben je wel eens in New York geweest? Weet je hoe het er daar aan toegaat?’

‘Nee, maar dat leer ik zo,’ had ze op min of meer professionele toon geantwoord.

‘Ik ken daar een agent die foto’s van jou in dat showtje gezien heeft. Ze heeft naar je gevraagd.’